

Arrest

nr. 63 108 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met refertenummer VR X.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed op 26 mei 2010 een aankomstverklaring te Gent. Zij was in het bezit van een Congolees paspoort met visum type C en werd toegelaten tot een verblijf in België tot 24 juni 2010.

Op 25 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische dochter.

Op 7 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 25.10.2010 door L. M. S.(...), geboren te Kinshasa, op 15.03.1953 en van Congolese nationaliteit, geweigerd. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

C) Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: de aangebrachte inkomsten zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen. Bijgevolg kan niet uitgesloten worden dat betrokkene niet ten laste zal vallen van de Openbare overheden.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoekster ook nog een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd en dient zij het land te verlaten.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster gebaseerd op het feit dat “betrokkene niet afdoende heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon”, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat ook de referentiepersoon gekend is en gehoord kan worden.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze persoon te horen hieromtrent.

Dat bovendien verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeksters dochter en schoonzoon.

Dat verzoeksters dochter in België over inkomsten beschikt ingevolge tewerkstelling sedert 15 oktober 2009 bij BVBA (...)Dienstencheques (cf. stuk 2).

Dat verzoeksters dochter, mevrouw M.N., gehuwd is met en samenwoont te Gent met de heer W.R., die eveneens over inkomsten uit tewerkstelling (bij de N.V. CD) beschikt (cf. loonbrief + arbeidsovereenkomst, stuk 3).

Dat derhalve met de volledige inkomsten van dit gezin dient rekening te worden gehouden, zodat deze wel degelijk voldoende zijn om de effectieve tenlasteneming van verzoekster in België te verzekeren en "die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en naar het feit dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verder verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris wat hiermee bedoeld wordt, met name dat de aangebrachte inkomsten onvoldoende zijn om een effectieve tenlasteneming te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen, waardoor niet kan uitgesloten worden dat verzoekster niet ten laste zal vallen van de openbare overheden.

Verzoekster maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering, welke uitgebreider is dan hetgeen verzoekster in haar verzoekschrift wenst te laten uitschijnen, haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten of bevel tot terugbrenging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van

de aanvraag van de verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster meent dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout waar de bestreden beslissing stelt dat ze niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Ze meent dat het bestuur zich verder had moeten informeren of minstens de referentiepersoon had moeten horen. Verzoekster benadrukt dat er geen rekening werd gehouden met de volledige inkomsten van haar dochter en schoonzoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 oktober 2010 een aanvraag heeft ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in functie van haar dochter. Op diezelfde dag werd aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd en werd haar gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 25 januari 2011 volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen uit het land van herkomst, een attest van niet ten laste van het OCMW, bewijzen van steun zes maanden voor binnenkomst en bewijzen van de inkomsten van de dochter.

Op 31 januari 2011 legt verzoekster een bewijs van ziektekostenverzekering neer. Voorts legt verzoekster talrijke bewijzen neer van stortingen in het verleden waaruit blijkt dat ze steun genoot van haar dochter, een attest van onvermogen uit het land van herkomst, een attest waaruit blijkt dat ze geen steunverlening krijgt van het OCMW, bewijzen van inkomsten van haar dochter en een tewerkstellingsattest van haar dochter. Verzoekster heeft aldus inderdaad alle gevraagde documenten neergelegd.

De stukken welke door verzoekster werden bijgebracht, blijken op een correcte manier te zijn geanalyseerd. Evenwel kan de verzoekster gevolgd worden waar zij aangeeft dat het bestuur niet zorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met de samenstelling van het gezin en de gehele inkomsten van het gezin dat verzoekster ten laste zal nemen. Een zorgvuldige overheid zou zich er inderdaad niet toe beperken enkel de inkomsten van de schoondochter op te vragen. Het is evident dat de inkomsten van het hele gezin, alsook het aantal personen ten laste van dit gezin, determinerend zijn om te analyseren of verzoekster ten laste kan worden genomen door de referentiepersoon zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De verweerder heeft geen zorgvuldig onderzoek gevoerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU